

Arrest

nr. 202 112 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen X en X, op 8 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat B. KEUSTERS en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 17 mei 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in hun hoedanigheid van ander familielid.

1.2. Op 7 september 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ten aanzien van derde verzoekende partij wordt ook een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2017 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: E. (..)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm, Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 17.04.1979

Geboorteplaats: Skopje

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2017 gezinshereniging aan met A. I. (..), van Oostenrijkse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel

Echter, de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijfsrecht in ons land. Immers, haar verblijfsaanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 31.07.2017. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun familiale leven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun aangehaalde familiale leven.

Er mag verwacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van zijn echtgenote en kinderen, ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Ook de verblijfsaanvraag van de overige gezinsleden werd negatief afgesloten. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.“

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2017 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: S. (..)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 03.05.2003

Geboorteplaats: Skopje

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 17.05.2017 gezinshereniging aan met A. I.(..), van Oostenrijkse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel

Echter, de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijfsrecht in ons land. Immers, haar verblijfsaanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 31.07.2017. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene,"

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2017 werd ingediend door;

Naam: S.(..)

Voornaam: F. (..)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 01.05.2007

Geboorteplaats: Skopje

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te; (..)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.05.2017 gezinshereniging aan met A. I. (..), van Oostenrijkse nationaliteit, met rijksregisternummer 55.10 15 506-75.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat hei andere

familie lid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Echter, de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijfsrecht in ons land. Immers, haar verblijfsaanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 31.07.2017. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand meer is waar betrokkene zich bij kan vestigen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan S., E.(.)

geboren te Skopje, op 17.04.1979 (1)

van Macedonische nationaliteit,

verblijvende te (.),

bevel gegeven de genaamde S., F. (.),

geboren te Skopje, op 01.05.2007,

van Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.) nationaliteit

verblijvende te (.),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 07.09.2017

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkenen vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun familiale leven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun aangehaalde familiale leven.

Er mag verwacht worden dat betrokkene, in het gezelschap van haar ouders en zussen ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Ook de verblijfsaanvraag van de overige gezinsleden werd negatief afgesloten. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar toe niet in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden beslissingen genomen in hoofde van de minderjarige kinderen nu niet blijkt dat eerste verzoekende partij als ouder het exclusieve ouderlijke gezag heeft om alleen in rechte als wettelijk vertegenwoordiger op te treden.

2.2. Er blijkt inderdaad dat eerste verzoekende partij alleen optreedt als vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. In principe moeten de ouders evenwel gezamenlijk optreden als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind (artikel 376, eerste lid BW). In casu blijkt aldus niet dat de minderjarige kinderen op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk voor zover het werd ingesteld door eerste verzoekende partij als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen en gericht tegen de bijlages 20 genomen in hoofde van de minderjarige dochters van eerste verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt eerste verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 47/1, 47/3 Vreemdelingenwet, artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, schending van het gelijkheidsbeginsel

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20

5

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

Artikel 47/1:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

6

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van eerste verzoekende partij geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en artikel 47/1 en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend zelf geen verblijfsrecht heeft in België zodat verzoekende partij zich ook niet kan voegen bij de referentiepersoon. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gewezen op artikel 7, 1, 2° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt erop gewezen dat het legaal verblijf in België is verstrekt en dat er noch medische noch familiale omstandigheden aanwezig zijn die het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

De eerste verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad stelt verder vast dat eerste verzoekende partij in het eerste middel enkel de door haar geschonden geachte bepalingen - artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet aanhaalt, - alsook de schending van de materiële motiveringsplicht,

maar nalaat enige inhoudelijke kritiek te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing noch aangeeft op welke wijze voormelde bepalingen en beginsel geschonden worden door de bestreden beslissing. Ook wat betreft de aangehaalde schending van het gelijkheidsbeginsel kan hetzelfde gezegd worden. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. In een tweede middel betoogt eerste verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partijen en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissingen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partijen verwijzen naar de uiteenzetting hierboven en hernemen die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en niet redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak (supra).

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Ook begrijpt eerste verzoekende partij niet dat zij een bijlage 20 ontvangt met bevel om het grondgebied te verlaten en haar kinderen niet.

1ste eisende partij ziet dit als een schending van haar gezinsleven (artikel 8 EVRM).”

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij het houdt op een volledig theoretisch en niet geconcretiseerd betoog aangaande de schending van de door haar aangehaalde beginselen. Zij verwijst wel naar haar uiteenzetting hoger, waarmee zij lijkt te doelen op haar uiteenzetting van het eerste middel, maar zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, heeft eerste verzoekende partij ook daar nagelaten enige inhoudelijke en concrete kritiek te leveren op de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog dan ook hoegenaamd niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.9. Waar zij er nog op wijst niet te begrijpen dat zij een bevel om het grondgebied krijgt en haar minderjarige kinderen niet en zij dit ziet als een schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de twee minderjarige kinderen van eerste verzoekende partij het voorwerp uitmaken van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Het meerderjarige kind van eerste verzoekende partij net zoals haar partner/moeder van haar kinderen hebben ook een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Daar ook de kinderen van eerste verzoekende partij geen verblijfsrecht hebben in België, kan eerste verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat haar gezinsleven met haar kinderen verbroken wordt nu zij allen het Belgische grondgebied dienen te verlaten en de bestreden beslissing derhalve geen scheiding in het gezinsleven teweeg brengt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.11. Eerste verzoekende partij betoogt voorts nog als volgt:

“WAT BETREFT HET BEVEL TOT TERUGBRENGING

Eerste Eisende partij roept bovenstaande middelen eveneens in tegen het bevel tot terugbrenging dat met huidig verzoekschrift eveneens worden aangevochten.

Eisende partij verzoekt bijgevolg om hoger aangehaalde argumenten en middelen alhier voor herhaald te willen aanzien en te oordelen dat deze middelen ernstig en gegrond zijn.

Het kan niet anders immers dat deze middelen eveneens tegen de bijlage 38 kunnen worden ingeroepen gezien de bijlage 38 uitdrukkelijk verwijst naar de bijlage 20.

Zo staat er te lezen in de bijlage 38 te lezen :

“REDEN VAN DE MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20 dd. 07.09.2017.”

De middelen zijn dan ook om deze reden gegrond en de beslissingen moeten worden vernietigd.”

3.12. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing houdende het bevel tot terugbrenging geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 118 van het vreemdelingenbesluit en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verder wordt op de afgewezen verblijfsaanvraag gewezen, dat het kind geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht en dat er geen medische noch familiale hinderpalen zijn om de bestreden beslissing te nemen.

De eerste verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.13. De Raad verwijst voor het overige naar zijn bespreking van het eerste en tweede middel.

3.14. Het middel gericht tegen het bestreden bevel tot terugbrenging is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER